

las virtudes i defectos del mercado privado, lo seguro es que ambos seguirán ahí luchando, y que ambos sistemas se complementan en beneficio de todos. La iniciativa en lo privado es muy superior a la del cooperativismo, y ahí está la frase muy vieja de que la cooperativa deja hacer al particular y si tiene éxito le copia. También está la historia de las bodegas, cuando hicieron falta en poco tiempo la comarca se llenó de ellas en beneficio de los agricultores gracias al cooperativismo y cuando no han hecho falta el patrimonio

acumulado ha quedado al servicio de otras actividades. En todo lo que la cooperativa entra en competencia con lo particular obliga a éste a estrechar márgenes comerciales, hasta hacer cerrar algunos, (que es normal que combatan al cooperativismo) y la cooperativa tiene que ser competitiva. Parece un bien para todos los agricultores que estén los dos sistemas complementándose, por lo que se debe ser más respetuosos con ambos.

No som de segona

Ramón Rovira

Els purins, no son mes que residus de una activitat econòmica, i de les que creen una gran molèstia al seu entorn. Tota activitat que crea greus molèsties, es treta de les grans ciutats, i quant mes menuda sigui la població, a on se emplacen de nou, menys problemes causarà a la administració nacional; pos hi ha una forta relació, inversa, entre la quantitat de població y el pes polític del poble o comarca. Mes a mes aquestes poblacions agrafen que cels posa aquestes activitats, pos estan tan atraçades econòmicament que pesa a las greus molèsties millora la qualitat de vida. Mes arriba el moment en que els pobles també aprecien la bona qualitat de vida, i es una bona part de la població, la que creu, que el problema mes greu de Les Coves son els purin i fems. No se sap, avui, lo negatiu que es pa les altres activitats econòmiques locals; si que sabem lo que baixa la qualitat de vida dels covarxins.

Lo que se pot comparar als purins en las gran ciutats son les escombraries i les aigües residuals, i se beuen els mal de cap de la administració i les inversions fa per a solucionar-lo; aquestes grans ciutats pesen molt políticament, i moltes vegades lo que se fa es portar el problema a on no en tenien posant abocadors i trànsit en ciutats menys menudes, menys pes polític. Lo curiós del cas es que inversions se han fet i al no posar-se en funcionament es com si se tiraren los dines; o se per encobrí un paro que de aquesta forma no figura en les estadístiques.

Queda clar que se mos tracte com a ciutadans de

poc pes polític, de segona, perquè ne som pocs. Les solucions valen mols dines i que per la poca gen que se queixa i lo controlada que està no els fa falta tindre com urgent. Qui no plora no mama, diu el dit popular, i en política lo que prima es el cost polític per als dirigents nacionals; per lo qual, els primers en no estar d'acord deuen de ser los representants dels pobles desafortunats, els segons els ramaders pos lo que se fa en els purins i fems no es higiènic i si hi ha alguna malaltia es un bon mig de estén-la. En les noticies mundials les pestes en ramaderies tancades son continues.

A pesà de lo dit es te que se conscienciós i acceptar com a cert que hi ha activitats que se han de fe en comarques poc poblades, però tenint molt en conte lo higiene i evitar en lo possible les molèsties, hi ha que no es poden tractar als veïns de aquestes comarques com a ciutadans de segona o tercera.

Fets els raonaments queden les preguntes: Traure els purins de la granja en camió ¿se a baraten los costs?. En totes les activitats vehicle gran i ràpid es igual a abaratiment de costos.

¿Es el problema los residus que queden passa la depuradora?. En la actualitat no queda res, apart de la pudo.

¿Es la solució esperar la millora econòmica del poble, que pot no donar-se, per altres mitjos o que se faguen no rentables les ramaderies per la competència de països menys desenrotllament i que se abandona aquesta activitat?.